

„Takovej život žít nechci,“
řekla a Slunce se usmálo v její krajině.
Pohládl jsem jí stehno
v tý záři
a trochu zavyl.
Pití na stolku se zhouplo
skoro jako moje srdce.

Pak jsem chvíli čučel.
Ona se dívala
většinou ne na mě.

„Budu tě milovat celej život.“
Kovadlina v zátylku.
„Anebo se na to vykašlem,
necháme to plynout,
nic nebudeme dělat,
budeme na sebe zírat,
hlavně nezačni
s těma svejma dlouhejma větama...“

„Máš pěknej rukopis,“
vzdychla
a cukla jí tvář.
Jestli v úsměvu,
to nevěděl ani brouk, ani čmelák,
ani vítr v trávě.

„Dneska je světový masíčko,“
řekl číšník,
zvedla se zástěra ve větru
a zavoněla řeka.
„To sou kydy!“
ozvalo se od vedlejšího stolku
a vzduch se rozpadal na malý mušky.

„Budu tě milovat celej život.“
„Ach,“ řekla,
v očích slzy
a třináctou cigaretu.
Nebo čtrnáctou?
Těžko říct.
Těžko říct.
Těžko říct.